

«Той е издалъ повелѣние къмъ своитѣ войски да прѣминатъ границата на Турция.

«Благоволѣте да извѣстите това рѣшение на Правителството, при което сте повѣрени.

«Като поема отгорѣ си това брѣме, наший Августѣши Монархъ изпълнява чрѣзъ това дългъ, който му се налага отъ интереситѣ на Русия, на която мирното развитие се задържа отъ постоянитѣ бъркотии на Истокъ. Негово Императорско Величество е увѣренъ още, че наедно съ това, той дѣйствува съгласно съ чувствата и интереситѣ на Европа. Приемѣте и пр.

Горчаковъ.

Въ Англия новината за обявяването на войната падна като грѣмъ. Така скоро — никой не очакваше това. Консервативнитѣ газети удвоиха и утроиха своитѣ обикновени нападения върху Русия, обвинявахъ я въ честолюбиви и завоевателни замисли и прѣдсказвахъ ѝ непрѣмѣнно поразяване. Тѣзи органи на истинскитѣ англо-турски интереси очаквахъ протаканѣто на работитѣ, догдѣ и Турция се поприготви, и въ Русия духоветѣ поизстияхъ. Но изведнѣжъ: «войната обявена!» Всички планове съборени.

Не по-малка врѣва дигнахъ австро-маджарскитѣ патриоти и германскитѣ клерикали. Сѣкашъ руската войска не отиваше да освободи единъ многострадаленъ народъ, а напротивъ като че руский колосъ се бѣше опжтилъ да погълне цѣла християнска Европа. Колкото за правителствата на тѣзи народи и на другитѣ европейски държави, тѣ всички изобщо се изказахъ, че ще пазятъ неутралитетъ. Англия направи сѣщото; но това никакъ не ѝ прѣчеше да помага скришомъ на Турция съ всичко: съ пари, съ орѣжия, съ офицери, съ доктори. Светий римски отецъ, папа Пий IX, самъ открито си позволи да пожелае успѣхъ на полумѣсеца на Падишаха